

φίχνει τ' ἀντήλι 'σ τὰ μάτια μὲ τὸν καθρέφτη Κονίστρ. Σφάλα τοὺς παραθύρους νὰ μὴν ἔρχιτι μέσα ἀδήλους ἀπ' τοὺν τοῖχον τοὺν γαρσὶ Σκόπ. Πέροτ' τ' ἀντήλους κὶ μὲ στραβώφ' Αἰτωλ. || Ἀσμ.

'Ο ἡλιος φίχτει σίσιλ-λο κ' ἡ κάψα κάν' ἀντήλιο
(σίσιλ-λο = καύσων ύπερβολικός) Κάρπ. Συνών. ίδ. ἐν λ.
ἀντηλιά 1. δ) 'Η ἐπίθεσις τῆς μιᾶς ἡ και τῶν δύο
χειρῶν ὡς γείσου ἐπὶ τοῦ μετώπου πρὸς προφύλαξιν τῶν
ὑφθαλμῶν ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων πρὸς ἐναργεστέραν
διάκρισιν τῶν μακρὰν εὐρισκομένων πραγμάτων ἡ προσ-
ώπων Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Νάξ. (Απύρανθ. Φιλότ.) Ρόδ.
Τῆλ. κ. ἀ. — Γ' Επαχτίτ. ἔνθ' ἀν. ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἀν.:
Κάμε 'ντήλιο νὰ τὸν δῆς ποῦ ἔρχεται Τῆλ. Βάλε ἀντηλίο γὰ
νὰ δῆς Φιλότ. Βάλε ἀντήλους μὲ τὰ δκγό σου νὰ δῆς πκοίς
ἔρχεται Κύπρ. 'Εβαλε τὸ χέρι του ὁ βοσκὸς ἀντήλιο 'σ τὰ μάτια
γὰ νὰ ἰδῃ και νὰ καταλάβῃ τι ἡταν αὐτὸ τὸ ζαφνικὸ Γ' Επαχτίτ.
ἔνθ' ἀν. || Φρ. Βάλ-λει ἀντήλους νὰ μὲ δῆ! (ἐπὶ τοῦ ύπεραι-
ρομένου διτὶ δὲν δύναται τις νὰ τὸν ἀντικρύσῃ καθὼς
τὸν ἥλιον) Κύπρ. Βάλ-λω ἀντήλιο! (βλέπω ἀπὸ μακρὰν
χωρὶς νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν διανομὴν κερδῶν) αὐτόθ.
|| Ποίημ.

· · · · τὸ χέρι βάζοντας ἀντήλι
τὸ ἀγαπητὸ πλεούμενο τοῦ γυρισμοῦ νὰ ζεχωρίστε
ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἀν. 'Η σημ. και μεσν. Πρ. Εύσταθ. Ιλ.
1281, 3 «καὶ τὰ χάριν σκιᾶς ἀντήλια τὰ προβεβλημένα
δηλαδὴ τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις». ε) Εἶδος
έρπετοῦ Θράκ. (Περιστασ. κ. ἀ.) Σῦρ. : Σὰν τὸν ἀντήλιο τρέχει
Θράκ. Πρ. ἀντηλιά 3. ζ) Εἶδος σκώληκος δηλητη-
ριώδους Στερελλ. (Άμφ.) ζ) Τὸ φυτὸν ἡλιοτρόπιον
Α.Ρουμελ. (Άγχιαλ.) Λῆμν. ηλιός.

ἀντηλοκοπῶ Κάρπ. 'δηλοκοπῶ 'Αστυπ.

'Εκ τοῦ ούσ. ἀντηλιά, παρ' ὅ και τύπ. ἀντήλα, και
τῆς παραγωγικῆς καταλ. - κοπῶ.

'Ακτινοβολῶ, ἀπαστράπτω ἔνθ' ἀν. : 'Ο ἡλιος ἀντηλο-
κοπῆ Κάρπ. 'Η θάλασσα ἀντηλοκοπῆ αὐτόθ. Νὰ τοῦ βάλονμε
διαμάντης κι ἄλλα ἀτίμητα πετράδηα γὰ νὰ δηλοκοποῦντε
Αστυπ. Συνών. ἀστράφτω, λάμπω, λαμποκοπῶ.

ἀντήμερα ἐπίρρο. πολλαχ. και Πόντ. (Οἰν. Σινώπ.)
ἀντήμερα Κεφαλλ. Λευκ. κ. ἀ. ἀντήμιρα 'Ηπ. (Ζαγόρ.)
Μακεδ.

'Εκ τῆς προθ. ἀντὶ και τοῦ ούσ. ἡ μέρα.

1) Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ίδια ἔορτῆς τινος, τὴν ἐπαύ-
ριον (ἡ πρόθ. ἐδήλου τὸ πρῶτον τὴν ἀπόδοσιν ἔορτῆς,
πρ. ἀντίγαμος, ἀντίλαμπρα, ἐπειτα δὲ μετέστη εἰς
τὴν σημ. ταύτην) πολλαχ. και (Πόντ. Οἰν. Σινώπ.): Θὰ
πιάκουμε δουλειὰ ἀντήμερα τῆς Παναγίας Κέρκ. 'Ηρθ' ἀντή-
μερα τοῦ Παντοκρατόρου αὐτόθ. 'Αδήμερα τοῦ Σταυροῦ
Κεφαλλ. 'Αδήμερα τ' ἄγι-Αντωνιοῦ ἐγίνηκεν ὁ σεισμὸς Παξ.
• Καὶ τοῦτο ἐσυνέβη . . . τὴν αὐγὴν τῶν 17/29 Αὔγουστου . . .
ἀντήμερα τοῦ ἀγίου Γερασίμου» (ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1849)
Κεφαλλ. || Ἀσμ. Κι ἀδήμερα τοῦ ἄγιος Γεωργίου σὰν πάς 'σ τὸ
πανεγύρι Κεφαλλ. Συνών. ἀνήμερα 2. 2) Κατ' αὐτὴν
τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν διάκρισιν ἡμέρας τινὸς 'Ηπ. (Ζαγόρ.
κ. ἀ.): 'Αντήμερα τὰ Χ' στούγιντα θάρθον σπίτ' σ'. 'Αντή-
μερα τ' ἄ-Γεωργιοῦ. || Ἀσμ.

'Αντήμερα τῆς Πασχαλιᾶς και τοῦ Χριστὸς 'Ανέστη
'Ηπ. Συνών. ἀνήμερα 1. 3) Τὴν προηγουμένην
ἡμέραν, τὴν παραμονὴν 'Ηπ. Μακεδ.: 'Αντήμερα τοῦ Χρι-
στοῦ σ' κώθ' κα 'Ηπ. Συνών. ἀνήμερα 3. 4) Τὴν τρί-
την ἡμέραν πρὸ τῆς σήμερον, πρὸ δύο ἡμερῶν, προχθές,
μετ' ἄρθρ. ἡ ἀνευ αὐτοῦ Πόντ. (Οἰν.): Τ' ἀντήμερα.

ἀντημερέας ἐπίρρο. Πόντ. (Σάντ.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρο. ἀντήμερα.

'Ημέρας ἔτι οὖσης, ἐνωρίς, πρὶν νυκτώσῃ. Καὶ μετὰ
τῆς προθ. ἀπό : 'Απ' ἀντημερέας (ἀπὸ νωρίς).

ἀντήμερο τό, Κέρκ. Παξ. ἀντημερον Πόντ. (Κερασ.
Κοτύωρ.) ἀντήμερο ἡ, Κέρκ.

'Εκ τῆς προθ. ἀντὶ και τοῦ ούσ. ἡ μέρα.

'Η ἐπομένη ἡμέρα, ίδια ἔορτῆς τινος, ἡ ἐπαύριον
ἔνθ' ἀν. : Τ' ἀντήμερο τοῦ Σταυροῦ ἐγένητος ἡ κωπέλλα της
Παξ. Μ' ἐπλέωσε τὴν ἀντήμερο τοῦ γάμου του Κέρκ. Δὲν
ἡρθε τὴν ἴδμα μέρα, ἡρθε τὴν ἀντήμερο αὐτόθ.

ἀντηρας δ, 'Αθην. (παλαιότ.) Αἴγιν. Εῦβ. (Αύλωνάρ.
Κύμ. κ. ἀ.) ἀντηρας Χίος ἀτηρας Ίκαρ. ἀσηρας Σῦρ.
(Γαλισ.) ἀντερας Σκύρ. ἀντηρας Κέως ἀντηρας Χίος
ἀτηρας Θράκ. (Αίν.) Ιμβρ. Κύθν. Τένεδ. ἀτηρας Ανδρ.
Μύκ. Ρόδ. (Σάλακ.) Σῦρ. Τῆν. ἀντηρας Πελοπν. (Λακων.)
ἀτηρας ἡ, 'Αθ. Θεσσ. (Νευρόπ.) Θράκ. Μακεδ. Πελοπν.
(Λακων. Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 56 ἀτηρας τό,
Κύθν.

'Εκ τοῦ μεσν. ούσ. ἀντηρας. Ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ.
Ἐπετ. Πανεπ. 12 (1916) 22. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ ντεις ντεις
και το πβ. ἀντηλιά - ἀντηλιά και ἀτηρας. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ το
εις πβ. ἀλάτσι - ἀλάσι, ἀτσαλος - ἀσαλος, κορίτσι
- κορίσι, τσάμπουρο - σάμπουρο κττ. Διὰ τὴν τρο-
πὴν τοῦ η εις ε διὰ τὸ πβ. κηρηρί - κερηρί, μηρός - μερός
κττ. Οι τύπ. ἀντηλιά και ἀτηρας είναι μεγεθ. ἀνευ
μεγεθ. σημασίας.

1) "Εκαστος λίθος ἡ πλάξ ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὸν
περὶ τὸ ἀλώνιον φραγμὸν διὰ νὰ μὴ διαχέωνται τὰ ἀλωνι-
ζόμενα σιτηρά, αὐτὸ τοῦτο τὸ περίφραγμα τοῦ ἀλωνίου
συνήθως κατὰ πλην. 'Ανδρ. Ίκαρ. Κέως Κύθν. Μύκ.
Σκύρ. Σῦρ. Τῆν. Χίος: Κάτσαμε γῆρο γῆρο 'σ τὸν ἀντερα
τ' ἀλωνιοῦ τοιαὶ λογιάζαμε τὸ χορὸ Σκύρ. 'Εετσει . . . δίπλα
'σ τοὺς ἀντηρας είχα τὸ δεῖνα ἀφησμένον (έετσει = ἐδεκεῖ)
Χίος. β) Λίθος μεγάλος, ὁρθίως τοποθετημένος, ἐκ
τῶν ἀποτελούντων περίβολον μάνδρας Σῦρ. 2) 'Ανά-
χωμα μεταξὺ δύο ἀγρῶν διάβασις Θεσσ. Μακεδ.: 'Εσκα-
γεν τὸν ἀτηρας νὰ πληθάρη τὸ χωράφιτ του. Συνών. δχ τος.

β) 'Ο μεταξὺ δύο ἀμπελῶνων χάνδαξ ὡς οριον (δῆλον
ὅτι ἐκ τοῦ ἀναχώματος) Αίν. Ιμβρ. Τένεδ. Πρ. Εύσταθ. Ιλ.
1229, 48 «ἀνδηρά είσι και αἱ τῶν τάφων ἀναβολαί, ἡγουν
τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα δι' οὐ διχθώδης ἀνω ἡ τάφος
γίνεται», Σχολ. Θεοκρ. 5, 93 « . . . ἀνδηρα, τὰ ἐπάνω τῶν
διχετῶν» και 'Ησύχ. «ἀνδηρον, ἄκρον». γ) 'Η μεταξὺ¹
δύο ἀγρῶν στενή διάβασις Θεσσ. Μακεδ.: Τὰ πρόβατα τὰ
πέρασα ἀτ' τὴν ἀντηρα. δ) Καθόλου, ἀτραπός, μονοπάτι
Θεσσ. (Νευρόπ.) ε) Πόρος πεφραγμένου ἀγροῦ, κήπου
κττ. Θεσσ. (Νευρόπ.) Συνών. πορειά. ζ) Τὰ καταλει-
πόμενα ἵχνη τῶν ποδῶν κατὰ τὸ βάδισμα 'Αθ. Θράκ.
Μακεδ.: Φρ. Ξεκόφτω ἀντηρα (παρακολουθῶ τὰ ἵχνη τῶν
ποδῶν, τὰ βήματα) Θράκ. Συνών. κοπός, τορός. ξ) 'Ο περὶ τὰ δένδρα
δούσισσόμενος ἀβαθής λάκκος χάριν ἀρδεύσεως, τὸ περιλάκκωμα (δῆλον ὅτι ἐκ τοῦ ἀναχώματος)
Χίος. 3) Τὸ πρανές λόφου, τὸ ἀνηφορικὸν ἔδαφος
'Αθην. (παλαιότ.) Αἴγιν. β) Καθόλου, λόφος, ὑψωμα
γῆς Εῦβ. (Αύλωνάρ. Κύμ.): Γύριτσε πίσον πότον ἀντηρα
Αύλωνάρ. 4) Κορυφὴ λόφου, βουνοῦ, ὑψώματος, διό-
θεν δύναται τις νὰ βλέπῃ ἔνθεν και ἔνθεν Πελοπν. (Μάν.
Λακων.) — ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. : Πάμε 'σ τὴν ἀντηρα Λακων.
Δὲν πέφτει κοντά 'σ τ' ἀκρογιάλι, πέφτει ψηλὰ ἀπάνου 'σ τὴ
φάρι, 'σ τὴν ἀντηρα ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. 'Η λ. ὡς τοπων.

ύπὸ τὸν τύπ. Ἀντηρας Πελοπν. (Μάν.) Ἀντηρους Στερελλ. **ἀντηχῶ** λόγ. κοιν. ἀντηχάω ΑΧριστοπ. Ποιήμ. 83 ΙΤυπάλδ. ἐν Ἀνθολ. Η'Αποστολιδ. 471 ΚΠαροφ. Μεγάλ. παιδ. 212.

Τὸ ἄρχ. ἀντηχῶ.

1) Ἀνακλῶ τὸν ἥχον λόγ. κοιν.: Ποίημ.

Βοσκοί, φλογέρες βραχνερὲς λαλοῦν 'ε τοῖς πεδιάδες καὶ ἀντηχοῦν διλόγυρα οἱ λόφοι καὶ οἱ κοιλάδες ΑΧριστοπ. ἐνθ' ἀν. 2) Ἡχῶ λόγ. κοιν.: 'Η στενὴ καμαρούλλα . . . ἀντηχάει ἀπὸ τὸ βῆχα τοῦ ἀρρωστού ΚΠαροφ. ἐνθ' ἀν. || Ποίημ.

Γύρους ἀντηχάει . . . | οὐράνια μελωδία
ΙΤυπάλδ. ἐνθ' ἀν.

Πβ. ἀντιβογγῶ, ἀντιβοῖτζω, ἀντιβροντῶ.

ἀντί πρόθ. κοιν. ἀντὶς σύνηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ.) ἀδὶ Καππ. ἀδὶς Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ.) Κεφαλλ. Κύθν. Λέσβ. Νάξ. (Απύρανθ.) Πελοπν. (Λακων. Πλάτο. Τριφυλ. κ. ἀ.) Σύμ. κ. ἀ. ἀγὶς Λέσβ. (Πλοιμάρ.) ἀντῖς Σῦρ. Καππ. ἀτς Θράκ. ἀτς "Ιμβρ. ἀδὶ Καππ. (Φάρασ.) ἀντὶς Ρόδ. ἀντιτὰ (Αθηνᾶ 24 (1912) 29) ἀντιτα Αλασκαράτ. Μυστήρ. 21, "Ηθη 51, Ποιήμ. 52 καὶ 168 ἀντιτα Πόντ. (Κερασ.)

'Η ἄρχ. πρόθ. ἀντὶς. 'Ο τύπ. ἀντὶς καὶ παρὰ Πορφυρ. Βασιλ. τάξ. 318, 5 (ἐκδ. Βόννης) καὶ παρὰ Προδρόμ. 3, 225α (ἐκδ. Hesseling - Pernot) «ἀντὶς ψωμίν τὸν δρόλυκον, ἀντὶς φαγεῖν τὸν σφάγτην». Καὶ δ τύπ. ἀντὶς παρὰ τῷ αὐτῷ 3, 225 «ἀντὶς νερὸν φαρμάκιν». 'Η προσθήκη τοῦ ληκτικοῦς κατά τινα ἀναλογ., πιθανὸν κατὰ τὸ χωρὶς νὰ ἔγινε τὸ πρῶτον ἀντὶς νά, ἀκολούθως δὲ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς χρήσεις. 'Ο τύπ. ἀντιτὰ ἐκ συμφύρ. πρὸς τὴν πρόθ. μετά. Ίδ. ΓΧατζιδ. ἐν "Αθηνᾶ 24 (1910) 29, πβ. καὶ Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 8 (1912) 27 κέξ. Τὸ ἀντιτα καὶ ἐν Πεντατεύχ. (ἐκδ. Hesseling) Γένεσ. 4, 25 «ἔβαλεν ἐμὲν ὁ Θεὸς σπορὰ ἄλλη ἀντιτα τὸν Ἐβελιν». Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ ντ εἰς τζ πβ. ἀντηρας - ἀντζηρας κττ. 'Ο ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ἔνεκα τῆς προκλητικῆς φύσεως τῆς προθέσεως.

Α) Ἐν συντάξει σημαίνει 1) Ἀντικατάστασιν ἢ ἀνταλλαγὴν (α) Μετὰ γενικ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): 'Αντὶ τοῦ δεῖνα ἥρθ' ὁ δεῖνας κοιν. 'Αντὶς τ' ἐκεινοῦ ἐσκότωσαν τὸν φίλον ἀτ' Χαλδ. 'Εκεῖνα νὰ σπουδάζουνε ἀντιτα τῶν μυθιστορημάτων Αλασκαράτ. Μυστήρ. 21 Γιὰ νὰ βασιλεύῃ ἐκείνη ἀντιτὰ του Αλασκαράτ. "Ηθη 51. || Φρ. Λέγει ἄλλ' ἀντ' ἄλλων (λόγους ἀνοήτους) κοιν. "Εγινε ἄλλος ἀντ' ἄλλου (ἐξωργίσθη) Σῦρ. 'Αντὶς καὶ τοῦ καλοῦ (ἀντὶ νὰ εἴπης τι καλὸν ἀναφέρεις ὅνομα κακόν, οἷον ἀσθενείας) Χίος. 'Αντὶς καὶ τοῦ καλοῦ νὰ ζημιωθῆς (ἀντὶ νὰ ὠφεληθῆς νὰ ζημιωθῆς) Ιων. (Κρήν.) || Ἀσμ.

'Αντὶς τοῦ μάννα τὴν χολήν, δῖος ἀντὶς τὸ μέλι Κύπρ. (β) Μετ' αἵτιατ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): 'Αντὶ νερὸ πίνει κρασί. Ρίζαις 'ε τὸ κρέας ἀντὶ δύνι μακαρόνια κοιν. "Αρκισαν νὰ σφάζει κάθε χρόνο ἀντὶς λάφι 'γελάδι Θράκ. 'Αντὶς νερὸν ἔτα κρασίν (ἔτα = ἔπια) Κερασ. 'Αντὶς ἐσὲν ἔγων ν' ἀποθάνω Χαλδ. 'Αντὶς τὸν κύρτης νὰ ἔης ἐμὲν (εἰς τὴν θέσιν τοῦ πατρός σου ἔχεις ἐμὲ) αὐτόθ. 'Αντίστ' ἐμὲν ἀς ἔχης ἀτο Κερασ. || Φρ. "Άλλ' ἀντ' ἄλλα (λόγοι ἀνόητοι ἢ ἀνακόλουθοι) κοιν. || Ἀσμ.

"Αμε σὺ κε ἀντὶς ἐσὲν τὴν νύχταν πάλιν στείλε Κερασ. || Ποίημ.

"Ω, καλλιδο νὰ θέλειν ἔχω ἐδῶ ἀντιτά σας τόσα παχεῖα κοττόπουλλα ψημένα Αλασκαράτ. Ποιήμ. 52. 'Η σύντ. αὕτη καὶ μεταγν. Πβ.

Διοσκορ. Περὶ ὕλης ἱατρικ. 3, 33 (ἐκδ. Kühn σ. 378) «ὅσφραίνεται ἀντὶ τὰς ἐκλύσεις καὶ λιποθυμίας». (γ) Μετ' ὀνομαστ. Καππ. : Ἀσμ.

"Ελα, ἀς κόψουμε κλειδιά, ἀς κόψουμ' ἀναχτήρια
ἄς θέκουμε ἀντὶς ψυχή, ἀς στάθη τὸ γεφύρι,

(δ) Χάριν σαφεστέρας δηλώσεως τῆς ἀντικαταστάσεως γίνεται χρῆσις τοῦ ἀντὶς γιὰ πολλαχ. : 'Αντὶς γιὰ τὴν θυγατέρα μου πῆγα ἔγω (κατὰ σύμφων. τῶν φρ. ἀντὶς τῇ θυγατέρᾳ μου καὶ γιὰ τὴν θυγατέρα μου). 'Αντὶς γιὰ τὸν ἀδερφό μου ἐπῆγα ἔγω. 'Αντὶς γιὰ κρέας τρώγει τυρί. 'Αντὶς γιὰ σένα ἔδειρ' ἐμένα. 'Αντὶς γιὰ τὸν δεῖνα ἥρθ' ὁ δεῖνα. 'Ηρθε ἀντὶς γιὰ μέρα πολλαχ. 'Αντὶς γιὰ σκύλλους κάθισι ἰδῶ κι φ'λας τὴν πόρτα (ἀντὶ κυνὸς είσαι φύλαξ) Σκόπ. || Παροιμ. φρ. 'Αντὶς γιὰ λαγὸς ἔβγαλε ἀρκούδα (ἐπὶ τῶν ἐμπιπτόντων εἰς συμφοράς, ἐνῷ προσεδόκων ἀγαθόν τι) ΝΠολίτ. Παροιμ. 2, 322 'Αντὶς γιὰ μαμμὶ ἔκατος λεχῶνα (ἐπὶ τῶν ἐπειγόντως ἀποστέλλομένων που καὶ βραδύτατα ἐπανερχομένων) Μῆλ. κ. ἀ. || Αἰνιγμ.

Προνυβατίνα ἀσποη κι ξανθομάλλα
φαρμάκι δίνει ἀντὶς γιὰ γάλα

(τὸ σιγάρο) ΑΙν. || Ἀσμ.

Σκύφτω φιλῶ τὴν κλειδωνὶα ἀδὶς διγὰ τὴν κόρη
Κρήτ.

'Ο Χάρως κάνει τὴν χαρά, παντρεύει τὸν νίγκό του,
οφάζει παιδιὰ ἀντὶς γι' ἀρνιά, νυφάδες γιὰ κριάρια
ΝΠολίτ. Μελέτ. 291. —Ποίημ.

Καὶ τὸ ἀθῷον χόρτο πίνει | αἷμα ἀντὶς γιὰ τὴ δροσιὰ ΔΣολωμ. 15. (ε) Ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς ὁμοιότητος ἀντὶ τοῦ ὡς, καθὼς Καππ. (Σινασσ. Φάρασ. κ. ἀ.) Κρήτ. : 'Ητον δ φέγγος, εὐγασκεν ἀντὶ τὸν ἥλον Φάρασ. 'Αντὶς ἐμέρα (ὅπως ἔγω) Σινασσ. || Ἀσμ.

Νὰ πάρῃς νὰ τοῇ κουρκουνῆς ἀντὶς δικολογιά σου (νὰ τῆς κτυπᾶς τὴν πόρτα ὡς συγγενοῦς σου) Κρήτ. (ζ) 'Εκ τῆς ἀρχαίας συντάξεως τῆς προθ. μετὰ τελικοῦ ἀπαρεμφάτου ἀνάρρησου προέκυψεν ἡ σύνταξις αὐτῆς μετὰ τελικῆς προτάσεως διὰ τοῦ νὰ ἐκφερομένης κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): 'Αντὶ νὰ χαίρεται κλαίει. 'Αντὶ νὰ ὅρθῃ ὁ ἴδιος ἔστειλε τὸν ὑπηρέτη του. 'Αντὶ νὰ τὸν φέρῃ τὸν ἐπῆρε. 'Αντὶ ἔγω νὰ μιλήσω μιλῆσε ἐκεῖνος. 'Αντὶ νὰ ὅρῃς ἔφυγε. 'Αντὶ νὰ δουλεύῃ κάθεται δῆλη μέρα κοιν. 'Αντὶ ν' ἀρμέουνε γάλα ἀρμέανε νερὸ Σέριφ. 'Αντὶς ποὺ μοῦ 'πε νά ὅρθω ἔφυγα περὶ μακροῦ Μῆλ. 'Ατζὶ νὰ φάω σταφύλια τρώω ποπόνι Σῦρ. 'Ατζὶς νὰ φέρῃ κρασὶ ἔφερε νερὸ αὐτόθ. 'Αντὶς ἔγω νὰ λέγω λέσ εσὺ Χαλδ. 'Αντὶ νὰ τραγωδῇ κλαίει Οἰν. 'Αντὶς νὰ πάῃ ἔρθεν Τραπ. 'Αντὶς νὰ κουρφίζῃ με κάθεται καὶ κατηγορᾷ με (κουρφίζει = ἐπαινεῖ) Κερασ. || Παροιμ. 'Αντὶ νὰ βογγάρῃ τὸ γαϊδούρι βογγάρει τὸ σαμάρι (ἐπὶ τοῦ ἀλόγως δυσφοροῦντος ἐπὶ τῇ καταστάσει αὐτοῦ καὶ ἐκτραγαφδοῦντος ταύτην πρὸς ἄλλους ἀληθῶς δυσπραγοῦντας, ἄλλ' ὑπομένοντας καρτερικῶς) Πελοπν.

(ζ) Κατὰ παράλειψιν τοῦ ωρήματος ἐξυπακουομένου ἐκ τῶν συμφραζομένων κοιν. : 'Εζύμωνα ψωμί, ἀντὶς μὲ τὸ νερό, μὲ τὸ κρασί (δηλονότι ἀντὶς νὰ ζημώνῃ μὲ τὸ νερό). 'Εμπανε 'ε τὸ σπίτι ἀπὸ τὸ παράθυρο ἀντὶς ἀπὸ τὴν πόρτα. 'Αντὶς κατὰ μπρὸς πάει κατὰ πίσω κοιν. 'Αντὶς ἔγω ἐπῆρεν ἐκεῖνος Σύμ. (η) Πρὸς ἐπίτασιν τῆς τελικῆς ἐννοίας ἀντὶ τοῦ συνδέσμου νὰ λέγεται γιὰ νὰ σύνηθ. : 'Αντὶς γιὰ νὰ φάῃ κρέας τρώγει τυρί. 'Αντὶς γιὰ νὰ πλεωρωθῶ ἐπλέρωσα. 'Αντὶς γιὰ νὰ ὅρθω γάρ ηρθες εσὸν σύνηθ. Οᾶλη μέρα δον γαμούδ' γενόν καὶ λκεύσις ἄτες γιὰ νὰ γίνῃ καλύτιρος γειρουτιρεύ 'Ιμβρ. 'Ατζὶ γιὰ νὰ ὅρῃ τὸν πονροῦ ηρτι τὸν βράδ' αὐτόθ. 2) 'Ως ἐπίδρ., ἀντιθέτως (ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ἀντικαταστάσεως κατά τινα ἐτυμολογικὴν σπουδὴν) Κέρκ.

